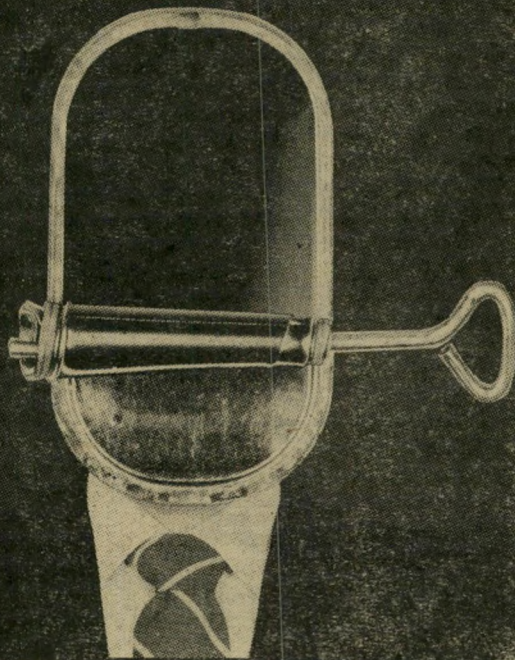

במדינה

(המשך מעמוד 42)

טרייר שלו, סיקיטו וטגה. "אני באתי לכאן במקריות מכוונת." אמר תומרקין. קודם כל בשביל ייעוץ טכני ואסטטי. חוץ מזה הכלבים שלי נהנים ממש לעשות את צרכיהם בסביבה הזאת. איפה שהכי הרבה שונאים את האנדרטה שלי." שני כלביו של תומרקין לא נזקקו לחוסמי-פה. "יש תקנות של הבריטים משנת 1934 שכלב יותר נמוך מ-22 אינץ' לא צריך סוגר. ולא חשוב אם הכלבים שלי הם קשוחים מאוד." תומרקין היעץ היה אחד מעשרים המפגינים הבודדים שהיו במקום. המישטרה, שהגיעה לרחבת העירייה, ביקשה לעצור את אורגד ורדימון, מי ש לקח על עצמו את האחריות להגנה הבלתי-חוקית. אנחנו צריכים לעצור אותך מיד," אמר לו סמל מישטרה. "מה עשיתי?" שאל אורגד. הדלקת אש לפני צאת השבת, טען השוטר ברצינות רבה וניסה לכוון את ורדימון לכיוון הר נידת. "תשמע, אם לך מותר להדליק אש בגפרור, אז לי מותר להדליק אש בחבית קטנה."

השיחות נמשכו, ובהמשך כימעט ואף שהיתה תיגרה בין קומץ הפגינים ליוצאי בית-הכנסת. "בשלב זה אני הולך הביתה," אמר תומרקין. "לפני חודש פוצצו לי את הצלעות בהפגנת יחיד שערכתי. מאז אני מתרחק ממכות. לוקח איתי תמיד לפחות שני כלבים ואם המצב בארץ ימשך כך,

"אנחנו, רוצחי-ההמונים, תובעים התיישנות"

"המחשבות הן חופשיות"

השלום מסכן את מקומות-העבודה

- כרזה למען הבטחת שכר הסופרים: ציור ישן של סופר השוכב במיטה, ומט-ריה מגינה עליו מפני הגשם הדולף מן התיקרה. הכותרת: "רק בעוני נולדות יצירות גדולות. (חוכמת מו"לים)."
- תמונה של ילד מוכה. הסגור בי-כלוב, ותחתיה הכותרת: "אבל אנחנו אר-הבים חיות!"
- חתן וכלה על ספסל, בתוך ענן של עשן עירוני. הכותרת: "עד שהמות בחנק יספיד בינינו."
- ילד לובש מסכת-גאון. בעומדו מאחר רי המכונית של אביו, הפולטת עשן סמיך. הכותרת: "נסיעה טובה, אבא!"
- מיפצל המייצר פגזים, תותחים וטיר-ליים. הכותרת: "השלום מסכן את מקור-מות-העבודה!"
- תצלום של כמה ספסלים בפרלמנט הגרמני, התפוסים כולם על-ידי גברים. הסיסמה: "כל ציר שני בפרלמנט הוא אשה."

- רצולם של ילדי-אסיה, הגוועים בי-רעב. הכותרת: "כל גרמני שני סובל מעודף-מישקל!"
- במקום הטראוי הצהוב. המנהל הר-צעיר והממושקף של המכון, אלברט ואס-נר, שקיבל את תפקידו לא מכבר, לא העז להציג את כל הכרזות שברשותו. הוא נמנע מלהציג את הפלאקאטים שצייר סטאק למען המיפלגה הסוציאלי-דמוקרטית, מפני שהם שייכים למילחמת-המיפלגות. הוא גם גנז כמה פלאקאטים מתוך חשש שמא יגיב עליהם הקהל הישראלי בשלילה. למשל: פועלים זרים המובילים סחרי-אש-פה, כשהם עונדים טלאי של מגן-דוד. ואסנר חשש שמא תעורר השוואה זו, שנו-עדה למחות על היחס הרע לפועלים-אורחים. תגובה שלילית של ישראלים, שיהיו סבורים כי השוואה כזו אינה במקומה.

פלאקאט אחר, שלא הוצג: ילד משחק בנשק-צעצועים, על רקע של חייל-גרמני הנהרג במילחמה. הכותרת: "מי שרוצה למוות כגיבור, צריך להתאמן מגיל צעיר." במיקרה לובש הילד חגורה שעליה מת-ניסס אבוס דמוי מגן-דוד, וואסנר חשש שמא יראו בכך כוונה.

מילחמות וירוקים. למנהל הצעיר יש תוכניות רבות ליצירת קשר חי יותר בין התרבות הגרמנית החדשה וישראל. מאז הקמתן של ישראל והרפובליקה הפדרלית הגרמנית התרחקו שני העמים, לדעתו. לגרמנים קשה להבין את המישקע שנוצר בארץ בעיקבות המילחמות בערבים, ואילו הישראלים אינם מבינים את המישקע שנוצר צר בגרמניה בעיקבות המהפכה של הר-סטודנטים של 1968 והתנועה האקולוגית החדשה (הירוקים).

יש למנהל עוד בעייה: העל הרישמי של המוסד הוא מכוון גתה, על שם הסופר הלאומי הגרמני, וולפגאנג פון-גתה. אך כמה ישראלים יכולים לבטא את השם הזה?

"בקרו בהיידלברג היפהפיה"

- אה נוף עירוני הרוס, ומתחתיו הכתובת: "בקרו בהיידלברג היפהפיה!"
- תמונה של נער החובש כתר העשוי מנייר-עיתון. הכותרת: "עטרת שיטתנו הי-כלכלית: מובטל בגיל 16."
- כיתה צפופה, בצירוף הכתובת: "למען הקטנים שלנו, שום כיתה אינה גדולה מדי!" מורות ישראליות רבות היו חותמות על כך.
- ספר של הסופר הגרמני-היהודי היינ-ריך היינה, כשסרגל צמוד אליו. הספר שר-קע בים. הכותרת אומרת: "החרות מתה סנטימטר אחרי סנטימטר."
- כתבה המתריעה עם זיהום הים בי-נפט. היא מתימרת להיתר כרות-פירסומת של חברת של, ואומרת: "תושבי החוף יכולים לשאוב עכשיו את הדלק הדרוש להם להסקה ישר מן הים."
- ספריהם של הינריך בל, זיגפריד לנץ, וילי בראנד וגינתר גראס מונחים על מוקש הכותרת: "יש לייבש את הבני-צה של אהדי השמאל."

"מובטל בגיל 16"

מי שרוצה למות כגיבור, צריך להתאמן מגיל צעיר

קטלנית על החברה הגרמנית החדשה. השבוע יכלו גם הצופים הישראליים להגיב על כרזות-מחאה אלה. הן מוצגות במכון-התרבות הגרמני בתל-אביב, ומראות לישראלים עד כמה חסרה בישראל תר-בות של פלאקאטים פוליטיים.

"אנחנו רוצחי-ההמונים..." רק כרזה אחת קשורה במישרין בישראל, על רקע של תמונה מימי הרייך-השלישי, המראה חיילים נאציים הורגים יהודי, רשם סטאק באירוניה צורבת: "אנחנו רוצחי-ההמונים, תובעים התיישנות לפשעינו, ואחריכך נתבע פיצוי עבור השנים שבי-לינו במחתרת!"

הפלאקאטים האחרים מזכירים בעיות גרמניות, שלפחות חלק מהן קיימות גם בישראל. למשל:

- כרזה שבאה להגיב על ההחלטה להרוס בתים ישנים בעיר היידלברג, כדי לפנות מקום לכביש חדש. הפלאקאט מר-י

● בבית אסיה, רחוב וייצמן 4. התע-רוכה פתוחה מעשה 9 בבוקר עד 7 בערב.

תערוכות

גרמניה אחרת לגמרי

היינריך הינה שוקע
יום, הרוצחים תובעים
התיישנות ופועלי-הנהקין
עונדים מגן-דוד

המחשבות הן חופשיות!" אמרת הכר-תרת של הכרזה, תוך ציטוט שיר עממי גרמני ידוע. מתחת לכותרת נראה גופו של גבר, אך במקום הפנים יש לו קופי-סטרדינים פתוחה וריקה.

זהו דעתו של קלאוס סטאק, צייר-כר-זות גרמני ידוע, על החברה הגרמנית. סטאק השמאלני, עורך-דין במקצועו, כבר עורר בעבר צעקות-יועם רבות בי-כרזותיו עזות-הביטוי, המתוחות ביקורת